

MÉCS LÁSZLÓ VERSEI

I.

VALAKI IMÁDKOZIK ÉRTEM

Én úgy élek a gondvert emberek,
bajok közt, mint királyfi a Mesében,
midőn a Sárkány részeg s szendereg.
Nem földi Nap süt fent a selymes égen.
Szívem dalolgat, mint a nyári
telifényben a kis kanári.

S Valaki enni, inni ad nekem.
Vigyáz a tűzre, vízre és kenyérre.
Mint holló a fiát nagypénteken,
úgy mossa bánatom fehérre.
Hegyét törí tövisnek, bűnnek,
legyen körültem mindig ünnep.

Én szeretem a préda szenteket,
fákat, mik szirmot szórnak szét a szélnek,
szeretek látni nyolcvan gyermeket
tőlem kapott cipőben. Míg zenélnek
a víg cipők a bús világon :
nyolcvanszor érzem atyaságom.

S Valaki otthon garasoskodik
hullott almával, salátával, tejjel ;
szőröskezű zsidókkal alkuszik
órákig egy borjúra tiszta fejjel,
disznót hízlal, kotlóra gondol,
mindent magának tart a gondból !

Én járok, mint a sekrestyés Tavasz,
gyujtogatom a bánat-megtaposta
lelkek rügyét, melyekre dér havaz,
ködökből kisüt a Nap, mint szent Ostya,
s lelkek bíbor bimbói gyulnak
imádatára a Nap-úrnak.

S Valaki itthon kertem fekete
meleg földjébe petrezselymet, mákot,
krumplit vet : csoda-titkos élete
kezdődik lent a földben az imádott
Nap-úr fényétől a csiráknak,
ember-tápláló kis csodáknak.

Én hős szeretnék lenni : szenteket
utánzok, a Föld s Ég közötti vékony
hajszálon kötél-táncosként megyek
át-át a szörnyű pokol-szakadékon,
felülről bíztatnak a szentek,
alulról a pokol üzenget.

S Valaki az Istennel alkuszik,
szövetséget köt szép Szűz Máriával,
hogy bűnök, bűk és más alamuszik,
ne rontsanak meg ; szíve ritmusával
egyensúlyozza szívem, térdem.
Valaki imádkozik értem.

II.

A SÍP

Itt vagyok újra őz-lesen.
A kicsi tisztás kedvesen
zengeti tücsök-nyájait,
a margaréták bája int,
harangvirágok inganak,
utolsó csókot int a Nap.
Ülvén vadászai székemen,
kicsit pirít a szégyenem
midőn most arra gondolok,
hogy a szerelem szent dolog
s evvel csalom meg a balog
bakot, míg sípon sípolok.

Egy kis szeles bak hirtelen
rejtekből ugrik, itt terem
s a virágos tisztásra ront
botor-vakon, mint egy bolond.
Lelőhetném. Elkergetem.
Szép agancs, vén bak kell nekem.

Az esti csend mélyén ülök.
A sípbal nyolcat füttyülök,
a síp szerelmi szót közöl
s avar közöl, bokrok közöl
a vén bak indul, okosan

szaglász, megáll, megint oson,
megáll, neszel, csak türelem,
húzza a sípszó, szerelem,
arany lasszó, titkos fonál,
lám, már a tisztás-parton áll,
a Hold megcsillan a csövön,
a bak most rámnéz. Meglövöm.

Nem mozdulok. Ezüst a csend.
Merengek. A fülemben cseng
egy régi, régi, régi síp,
mely Ádám óta mindig így,
ily észvesztőn csendet hasít
s lombok közül, gondok közül,
azt vélvén rögtön üdvözül,
jön, jön a férfi, ott terem,
mint fiatal bak hirtelen,
— vagy évekig jön, okosan,
gyanús-gyanakvón lép, oson,
húzza-halasztja, senkinek
ne lenne rabja, nem siet,
— mégis kiér leányszívek
szép tisztására, gyöngy-karok
gyöngyvirág-rétjén andalog,
eper-száj, nefelejcs-szemek
felé sodródva megremeg,
itt is verem, ott is verem,
de Titok húzza, szerelem.
A sípot ki is zengeti??

1937 július 23.

Akárki, mindig jaj neki,
akár Élet, akár Halál,
akár Sátán : szíven talál!
Boldog, vagy nem a szerelem:
a vége mindég gyötrelmem,
az anyáknak is szenvedés,
a szívben hétfájdalmú kés!

Merengek. Színezüst a csend.
A régi síp fülemben cseng.
Hajszálon múltott, Istenem,
hogy nem könnyeztél estemen,
oly ifjú voltam s esztelen.

A Hold nevet. Megyek haza,
mint az Idő egy méhkasa :
negyvenkét éve rajzanak
a kis perc-méhek s ezalatt
ó mennyi piros méz, kacaj
gyült bennem s bánat-barna baj!
A Hold pajzánul integet
s a porba rajzol engemet,
arany sugár-ujj remete
árny-képet fest : ha fekete
Halál sipol majd, senki sem
leli meg árnyék-rajzomat.
Akkor mind-mind kirajzanak
a perc-méhek s mézes szívem
az Istenemnek elviszem.